

tunk a székünkön mozdulatlanul, mereven, mint a Glypthotek kőszobrai. A nagy megindultság kellős közepébe reccsent Henry hangos, durva, részeg hangja: – Nincs is ennél szebb, mi? – Aztán elkacsázott, átment a Theresienstrassén a piros lámpánál, és amikor eltűnt a villamosmegálló mögött a sötétben, a különös fényjáték is véget ért. – Caramba! – hallottuk még utoljára a távolból Henry kiáltását, azután újra minden csendes lett az éjszakai Barer Strassén.

16

Olykor elüldögélek a feleségemmel a hamis Liebermannunk előtt, és hallgatagon szemléljük. Amióta tudom, hogy nem valódi, nem szeretem annyira, oda is adtam a feleségemnek. Neki mindegy, hogy valódi-e vagy sem. A szobájában az íróasztala melletti kis heverő fölé akasztotta, nagyon jól mutat.

Nem tudom, mit lát a feleségem, amikor ezt a képet nézi. Én már régen nem a matrózruhas fiút látom. Nem látom az élénken csillogó szempárt és azt az iszonyú mosolyt, amitől az ember rögtön meg akar tanulni ugyanúgy mosolyogni, mint ő. Dudeket látom és Sally „Shtik” Tankert, Erikát látom és a fiúkat – és látom Henryt meg magamat annak idején a lakásomban, amikor odahozta a képet. Leült a nappaliban a heverőre, rágyújtott egy cigarettára, és csak annyit mondott: „Semmi más nem kell, csak egy kis szerencse.” És aztán elmosolyodott, ugyanolyan hidegen, mint a mi matrózruhas fiúnk.

Csengery Kristóf

LÁTOMÁS A STRANDON

Főtt kukoricára várt és
 barna volt a bőre elől kicsit
 szétnyílt a blúza éreztem
 a tűző nap épp gőzzé alakít
 egy vízcseppet a tarkómon
 láttam a barátnőjéhez beszél
 jólesett hallani amit mond
 sielés volt benne lanovka tél
 egy percre enyhületet adott
 a hidegnek már a képze is
 és bár a hangjában jól kivehetőn
 ott remegett valami kis
 hamisság egy aprócska kósza
 megcsuklás kétes árnyalat
 mégis öröm volt látni ott
 ahogy vár és nézi sütik a halat

palacsintát főzik a kukoricát
öröm és vágy és fájdalom
bűjőcskázott bennem éreztem
amíg itt áll amíg láthatom
nem őt bámulom nem is a testét
nem is a hangja szól
valami más látszik hallatszik
a test mögül a hang alól
valami rejtőzködő és illanó
és mindig új és mégis örök
valami ami üres és súlyos
akár a versben a szóközök
egy pillanat amelytől elszorul
a torok megroppan az ág
főtt kukoricával a kezében
ott megy ott megy az ifjúság

DAL A KÖLTÖZÉSÉRŐL

Amikor szétbontasz egy életet,
hogy aztán máskor, máshol összerakd,
előkerül sok elvetélt *lehet*,
s kelleetlenül belátott *nem szabad*.
Ha szétszerelsz egy régi életet.

Ahogy ott fekszik darabjaiban,
feltárja titkait a múlt: kopás,
törés. Mindaz, mi máskor rejtve van,
s amit jobb volna, ha nem látna más.
Hever ájultan, darabjaiban.

S nem is lesz már olyan, mint volt, soha,
hiába bűvészkednél, részeit
egymáshoz illesztvén: az oldala
repedt, s lepattogzott róla a hit.
Nem lesz olyan, mint egyszer volt, soha.

Schein Gábor

(VONAT DUBROVNIKBA)

ezt az utcát egy hetven éve írt regényben nyirkos köd fedi, és ritka gázlámpái közül csak minden második ég. egy kapualjban leszúrnak egy férfit, és végig nem derül ki, hogy ki volt a gyilkos. törvényt a láthatatlan burok, a fegyelem s az illem szabna, de a cselekmény máshol folytatódik,

az író úgy dönt, hogy induljon dubrovnikba egy vonat, és a lefüggönyözött kupében üljön ott az özvegy s egy idősödő tanár, a szeretője. találgatom, melyik lehetett az a kapualj. a környék persze sokat változott. pereg, omlik minden, két magas ház közt egy földszinteset épp most bontanak, elakad a forgalom.

hat éve költöztünk ide. a szomszéd öregasszony a második héten elmesélte, a házban ki hogyan lett öngyilkos. volt, aki gázzal, volt, aki a lichthófbá ugrott. remek, gondoltam. viszont a sarkon tavasszal nyitottak egy jó kis olasz éttermet, valami fűszert kevernek ott a paradicsomszósza,

ami a parmezánnal megvadítja a tésztát. dubrovnikban különben én is jártam. az ernyők között bicikliztem, a nap a hátam mögött volt, a kikötőben gyufaszál árbocok ringtak. mikor a lányomat tanítottam, a négykerekin hogyan hajtsa a pedált, és azt hittem, sosem fogja megtanulni, eszembe jutott az a nyár,

és dubrovnikról eszembe jutott a regény is, melyben az utcát nyirkos köd fedi. és láttam, ahogy a zöld kisbicikli üresen gurul. attól félttem, egyszer visszatér a gyilkos. történetét elolvastam, mégis bosszút áll: mint egy filmben, mindenki a járdára rogy, nézi a lányom, miért lövöldözök egy öreg mauserrel.

(FÁCÁNLEVES)

egyszerre két fácánt csapott fejbe a lökhárító.
szerencsés fogás, mondtad. megálltunk, és a két
test a csomagtartóban landolt. ha volna időlagút,
újraindíthatnád a motort. oszlani kezdene a fejfájdító
reggeli köd, a vér ugyanolyan foltban szivárogná szét
az újságpapíron, és a szárnyakból ugyanazt a fácánragut

készítenéd el, zsír gyöngyözne a leves színén.
de a motor nem indul. beégtek a gyertyák, vagy
az aksi merült le, tőlem ne várd, hogy segítek.
mint hegymászó, ki a hegy lábához ért, siettetném
inkább az időt: idegen arcokban már nem látlak,
és ha valami trükkkel sikerülne visszatérned,

nem ismernélek föl rögtön. mintha haláloed
percében vaku villant volna, ugyanaz maradsz, nem
változol többé velem. még sincs ebben semmi
véglegesség. sötét van, eltűntek köztünk az irányok,
és amit szerettél, nem köt már magához az sem –
a fácánlevest jól elsóztad, alig bírtam megenni.

Gabriel Liiceanu

A TILTOTT AJTÓ

Demény Péter fordítása

2001. május 3.

Az első bejegyzést, melynek „terápiás” célja van, s azt bizonyítja, hogy a fájdalom elkezdődött, hogy a lelki betegség elharapózik bennem, s én bátoritanul és kétségbeesetten éppen az írás felé próbálok menekülni – ostobán használtam ezt a szert, hiszen az akut fázisban teljesen hatástalan, csak a lábadozásban segíthet –, az első bejegyzést tehát január 7-én, vasárnap délután négy óra felé írtam. Nyilván megsejtetem, hogy egy olyan folyamat első dokumentuma, mely ezután kezdődik, s ezért még volt annyi erőm, hogy becsúsztatssam egy újrahaznosítható bézs dossziéba, melynek fedelén, fogalmam sincs, miért, az olvasható: „Roumanie”.

Most ismét elolvasom, s rájövök, mennyire nincsenek szavaink a széthullás ábrázolására. Aki ezt a pár sort elolvassa, patetikusknak és pozórnek gondolhatja, vagy ami